

ща тѣ сега приказваха: за пазаря, за нивитѣ, за овошките, за японцитѣ, та че отъ дума на дума завързаха живъ разговоръ и за руско-турската война.

— Страшно нѣщо е туй битката, братя, помните ли я вий? Тръпки ме побиватъ, като си спомня онуй врѣме...

Тѣй заговори чичо Петко. И всички му зяпнаха въ устата, защото той хубаво и сладко приказва.

— Ехъ братя, звѣрове бѣха турцитѣ! Села горятъ, старци колятъ, баби душатъ, жени бѣсатъ за коситѣ о нѣкое дърво, а дребни дѣца на ножъ нанизватъ. Ехъ, горо ле, горо зелена, и ти, водице, студена и вий ясни звѣздички, да бихте могли да продумате и ни разкажете що сте видѣли въ онуй врѣме!...

— Азъ бѣхъ 10 годишно момче. Прѣзъ село минаха турски войски, но ний бѣхме избѣгали въ горитѣ и нищо не ни сториха. Послѣ дойдоха руски казаци съ голѣми маждраци. Ний ги срѣщнахме като драги гости, ала за кратко...

— Бѣше залѣзъ слънце. Край селото заудряха барабани, зацвилиха коне, запищяха куршуми... «Турци идатъ, бѣгайте!» се разнесе страшна вѣстъ изъ уста въ уста. Казацитѣ бѣха малко, качиха се на конетѣ си, извикаха ни: «бѣгайте, братушки» и отлѣтѣха. Дигна се страшна олелия. Мжже, жени, дѣца хукнаха слѣдъ казацитѣ, кой какъ могълъ да се откъсне...

— Много старци и дѣца останали и сетнѣ станаха на пепель отъ пожарѣтъ. Мнозина си изпатиха по-послѣ. Страхни патила минаха и прѣзъ моята глава, но нали останахъ живъ.

— Мама взела на ржцѣ полвинъ годишното ми братченце, тича като луда слѣдъ хората, тичамъ и азъ подирѣ ѝ, ала краката се прѣплитатъ. Отъ страхъ ли, отъ умора ли, не ми спори...